

ทุก ก ษ์ ใน อ เว จั ม ห าน ร ก

ความดี คนดีทำได้ง่าย แต่คนชั่วทำได้ยาก

ความชั่ว คนชั่วทำได้ง่าย

แต่คนดีทำได้ยาก

ทุกข์ในอเวจีมหานรก

๕๔

เวลาในโลกนี้แสนสั้น แต่เวลาหลังจากที่ละโลกนี้ไปแล้ว ยาวนานมาก นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายท่านมองเห็นภัยในสังสารวัฏ เห็นทุกข์เห็นโทษในอบายภูมิ และมองเห็นสุขในสุคติภูมิ จึงละชั่วทั้งทางกาย วาจา และใจ หมั่นสั่งสมบุญกุศลอย่างเต็มที่ ผูกพันใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้ชีวิตที่อยู่ในโลกมีคุณค่า และให้ชีวิตในสัมปรายภพมีความปลอดภัย มีความสุข สดใส่ง่ายๆ ขึ้นไป เราทั้งหลายก็ควรดำเนินตามปฏิบัติของบัณฑิตผู้รู้เหล่านั้น ชีวิตเราจะได้ไม่ผิดพลาด เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้อย่างจำกัด ดังนั้นต้องรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ ทำสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเองและชาวโลก ให้สมกับที่เป็นยอดนักสร้างบารมีที่เกิดมาทำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้แก่มวลมนุษยชาติ

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“สุกริ สาธุนา สาธุ สาธุ ปาเปเน ทุกฺกริ
ปาปิ ปาเปเน สุกริ ปาปมริเยหิ ทุกฺกริ

**ความดี คนดีทำได้ง่าย แต่คนชั่วทำได้ยาก ความชั่ว
คนชั่วทำได้ง่าย แต่คนดีทำได้ยาก”**

ในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์พร้อม มีทั้งคนดีและคนไม่ดี อาศัยอยู่ บางครั้งตัวเราเองก็เป็นคนดี คิดดี พูดดี แต่บางทีก็ไม่ค่อยจะดี ขุ่นมัว ขัดเคือง โกรธคนนั้นโกรธคนนี้ ยังมีทั้งดี

ทุกข์ในอเวจีมหานรก

๕๕

และไม่ดีสลับกัน ถ้าช่วงไหนกุศลธรรมเข้ามาในจิตใจ เราก็อยากจะทำแต่ความดี เมื่อทำความดีไว้มากๆ ความดีนั้นจะส่งผลให้เจริญรุ่งเรือง ให้พรังพร้อมด้วยมนุษยสมบัติ สวรรค์สมบัติ หรือกระทั่งนิพพานสมบัติ จะได้ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดกันอีกต่อไป แต่ถ้าช่วงไหนอกุศลธรรมเข้ามาในจิตใจ ก็จะทำให้สร้างกรรม กรรมนั้นก็ส่งผลเป็นวิบากอันเผ็ดร้อน ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสในอบายภูมิ ทุกติวินิบาต นรก

ดังเช่นพระเทวทัตเป็นตัวอย่าง ท่านเป็นบุคคลประเภททำความชั่วได้ง่าย แต่ทำความดีได้ยาก จึงได้ทำกรรมหนักหลายอย่าง แม้ว่าท่านจะบวชเป็นพระ แต่ด้วยความคิดจะเป็นใหญ่ปกครองสงฆ์แทนพระพุทธองค์ จึงได้ทำสังฆเภท ทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน เมื่อละโลกไปแล้วจึงต้องไปเกิดในอบายภูมิ ตกนรกอเวจีอยู่นานถึง ๑ อันตรกัป

*เรื่องพระเทวทัตเราได้ยินกันบ่อยๆ ว่าเป็นคู่ปรับของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่สมัยสร้างบารมีกันมา เจอกันที่ไรพระเทวทัต เป็นต้องหาเรื่องประทุษร้ายพระบรมโพธิสัตว์ทุกที เพราะได้จองเวรกับพระพุทธองค์ ทั้งๆ ที่พระองค์ก็ไม่เคยคิดร้าย

ให้โทษใคร แต่พระเทวทัตก็ผูกพยาบาทจองเวรเรื่อยมา แม้ภพชาติสุดท้ายท่านก็ยังชักชวนพระเจ้าอชาตศัตรูให้ทำปิฎกาท คือฆ่าพระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นพระราชบิดาของพระองค์เองและว่าจ้างนายขมังธนูหลายคนให้ไปลอบปลงพระชนม์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ไม่สำเร็จ ถึงกระนั้นพระเทวทัตไม่ละความพยายาม

วันหนึ่ง พระเทวทัตขึ้นไปบนยอดเขา แล้วกลิ้งก้อนหินลงมาหมายจะให้ทับพระบรมศาสดา เศษหินได้กระเด็นมาถูกพระพุทธร่องค์จนเกิดห้อพระโลหิตที่เรียกว่า โลหิตุปบาท ซึ่งถือว่าเป็นกรรมหนักทีเดียว โทษของท่านปรากฏชัดเจนมากขึ้นตอนที่ปล่อยช้างนาฬาคีรีให้วิ่งเข้าไปใส่พระผู้มีพระภาคเจ้า แต่ด้วยกระแสแห่งเมตตาจิตของพระองค์ ทำให้ช้างหายตกมัน และหมอบลงต่อหน้าพระพุทธร่องค์

มหาชนได้เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างรู้ว่าพระเทวทัตเป็นต้นเหตุของการคิดปลงพระชนม์ จึงไม่ยอมใส่บาตรพระเทวทัตเมื่อพระเทวทัตเลื่อมจากลาภสักการะ จึงจำเป็นต้องเลี้ยงชีพด้วยการหลอกลวง ท่านได้ไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ทูลขอให้คณะสงฆ์ปฏิบัติตามเงื่อนไข ๕ ประการว่า ภิกษุสงฆ์ควรอยู่ป่าตลอดชีวิต ควรเที่ยวบิณฑบาตตลอดชีวิต ควรถือผ้าบังสุกุลตลอดชีวิต ควรอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ไม่ควรอยู่ในที่มุงบัง อีกทั้งภิกษุสงฆ์ไม่ควรฉันปลาและเนื้อตลอดชีวิต ถ้าภิกษุใดฉันปลา

และเนื้อ จะต้องได้รับโทษ

ข้อเสนอของพระเทวทัตในครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ทรงเห็นด้วย เพราะพระองค์เห็นว่าข้อปฏิบัติทั้ง ๕ ประการ เป็นการแสดงความอื้อวด ถ้าบัญญัติขึ้นมาก็จะทำให้ภิกษุสงฆ์ลำบาก ใครจะทำหรือไม่ทำก็ได้ พระองค์ไม่บังคับ พระเทวทัตได้โอกาส จึงประกาศให้พระที่บวชใหม่เห็นว่า ตัวเองเคร่งครัดในพระธรรมวินัย พระที่บวชใหม่ ๕๐๐ รูปหลงเชื่อ จึงตามพระเทวทัตไปอยู่ที่คยาสิละ แต่หลังจากนั้นไม่นาน พระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะได้ไปเทศน์โปรดจนบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ทั้ง ๕๐๐ รูป แล้วพากลับมาเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเหตุให้พระเทวทัตเสื่อมทั้งลาภ ทั้งบิภวาร เกิดความทุกข์ใจหนัก ถึงขนาดอาเจียนเป็นโลหิต

เมื่อเจ็บป่วยหนักใกล้ตาย พระเทวทัตเริ่มนึกถึงโทษของตัวเองว่า ที่ผ่านมามีท่านเป็นต้นเหตุในเรื่องไม่ดีมาตลอด จึงคิดอยากจะขอขมาลาโทษต่อพระพุทธรองค์ ท่านได้ขอร้องให้ภิกษุช่วยหามเตียงท่านไปเฝ้าพระบรมศาสดา แต่เนื่องจากทำกรรมหนักเกินไป พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพยากรณ์ว่า พระเทวทัตจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นพระองค์อีกต่อไป พอลูกศิษย์ของท่านวางเตียงลงบนพื้นดินที่ฝั่งสระโบกขรณีใกล้วัดพระเชตะวัน ทันทีที่ฝ่าเท้าสัมผัสพื้นดิน แผ่นดินก็แยกออกเป็นช่อง ดูดเอาร่างของ

ทุกข์ในอเวจีมหานรก

๕๘

พระเทวทัตลงไปอเวจีมหานรกทันที

ในพระไตรปิฎกบันทึกไว้ชัดเจนว่า เมื่อพระเทวทัตถูกแผ่นดินสูบลงไปแล้ว ท่านถูกไฟนรกเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา ร่างกายของท่านสูงประมาณ ๑๐๐ โยชน์ อเวจีมหานรกสูงประมาณ ๓๐๐ โยชน์ ศีรษะของท่านสอดเข้าไปในแผ่นเหล็ก จนถึงหู เท้าทั้งสอง จมลงไปในแผ่นเหล็กจนถึงข้อเท้า ยึดหัว ยึดเท้าตรึงแน่นทีเดียว แล้วหลาวเหล็กอันร้อนแรงขนาดเท่า ลำตาล ก็พุ่งออกมาจากผนังด้านหลัง แทะเข้ากลางหลังทะลุ หน้าอก ปีกฝ่าผนังด้านหน้า หลาวเหล็กอีกอันหนึ่งก็พุ่งออกมาจากผนังด้านข้าง แทะสี่ข้างเบี่ยงขวาทะลุออกเบี่ยงซ้าย ทะลุเข้าไปในฝ่าผนังอีกด้านหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีหลาวเหล็กพุ่งออกจากด้านบน แทะกระหม่อมทะลุออกทางเบื่องล่าง ปักลงสู่แผ่นดินเหล็กทนทุกข์ทรมานไม่ได้หยุดพักเลยแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ทนอยู่อย่างนั้นแหละ ที่ทนอยู่ได้ก็เพราะวิบากกรรมมาดบัง

คำว่า **อเวจีมหานรก** คือนรกที่ปราศจากคลื่น เวลาที่เรา เห็นคลื่นลมในท้องทะเล ยังเป็นเพียงระลอก มีสูงมีต่ำ มีน้ำขึ้น น้ำลง แต่การเสวยทุกข์ในอเวจีมหานรก ทุกข์หนัก สม่าเสมอ คงที่ไม่มีกระเพื่อมเลย ท่านถึงเรียกว่าเป็นนรกที่ปราศจากคลื่น มีทุกข์เป็นอนันต์

๕๕

เพราะฉะนั้น อย่าได้ดูเบาในบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย เพราะอายุของมหานรกในแต่ละขุมยาวนานเหลือเกิน นานกว่า เวลาในโลกมนุษย์มากมายหลายเท่า อย่างในมหานรกขุมใหญ่ ทั้ง ๘ ขุม มีกำหนดอายุที่แตกต่างกันมาก ตั้งแต่ขุมที่ ๑ คือ ลัญชีวนรก ลัตว์นรกจะมีอายุประมาณ ๕๐๐ ปี เมื่อเทียบกับปี ของมนุษย์แล้ว ๑ วัน ในลัญชีวนรกเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ ดังนั้น ๕๐๐ ปี จึงเท่ากับ ๑,๖๒๐,๐๐๐ ล้านปีของมนุษย์

มหานรกขุมที่ ๒ คือ กาฬสุดตนรก ลัตว์นรกจะมีอายุ ๑,๐๐๐ ปีนรก ๑ วันของนรกขุมนี้ เท่ากับ ๓๖ ล้านปีของมนุษย์ ฉะนั้น ๑,๐๐๐ ปีนรก จึงเป็นเวลา ๑๒,๙๖๐,๐๐๐ ล้านปีมนุษย์ ขุมที่ ๓ คือ ลังฆาฏนรก ต้องรับทุกข์เป็นร้อยล้านปีทีเดียว ขุมที่ ๔ คือ โรรูนรกก็มากขึ้นไปอีกเป็น ๘๐๐ กว่าล้านปี ขุมที่ ๕ คือ มหาโรรูนรก ต้องรับกรรมนานถึงหกพันกว่าล้านปี ขุมที่ ๖ คือ ตาปนนรก ลัตว์นรกจะถูกนายนิรยบาลจับตรึงไว้กับหลาวเหล็ก ที่ลุกลงไปด้วยไฟนรก ต้องทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นนานถึง ห้าหมื่นกว่าล้านปี ส่วนขุมที่ ๗ มหาตาปนนรก ต้องรับกรรม อยู่ที่นี่นานถึงครึ่งอันตรกัปของมนุษย์

ระยะเวลาอันตรกัปคือ ตั้งแต่ในสมัยต้นกัปที่มนุษย์ มีอายุยืนถึงอสงไขยปี ต่อมาอายุของมนุษย์ค่อยๆ ลดลง จนกระทั่งเหลือ ๑๐ ปี แล้วค่อยเพิ่มขึ้นไปอีกจนถึงอสงไขยปี

ทุกข์ในอเวจีมหานรก

๑๐๐

เหมือนเดิม ระยะเวลานับแต่กับไขลงจนถึงช่วงที่กับไขขึ้น เรียกว่าเป็น ๑ อันตรกัป ส่วนขุมที่ ๘ เป็นขุมสุดท้ายที่อยู่ลึกที่สุด คือ อเวจีมหานรก ขุมนี้มีอายุเทียบกับ ๑ อันตรกัปของมนุษย์ ซึ่งยาวนานมากทีเดียว

เรื่องราวเกี่ยวกับนรกสวรรค์ เป็นเรื่องที่น่าศึกษา และเป็นเรื่องจริงที่ผู้รู้ท่านรู้ท่านเห็นกัน แต่อยู่เหนือขีดความสามารถของบรรดานักวิทยาศาสตร์ทั่วไปที่จะวิเคราะห์หาเหตุผลได้ สามารถพิสูจน์ได้ด้วยใจที่หยุดนิ่งเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าอยากรู้ว่านรกสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ตั้งใจฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านบอกว่า อาศัยธรรมกายไปตรวจดูได้ ลัดวันนรกมีก็ขุม เปรตก็ตระกูลตรวจดูได้หมด จับมือถือแขนกันได้ พูดคุยกันได้ ไปถามถึงบุญกรรมที่ทำไว้ก็ได้ ดังนั้นเมื่อเราอยากจะหายสงสัยในเรื่องเหล่านี้ อยากรู้อย่างแจ่มแจ้ง ก็ให้หมั่นทำใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้กันทุกๆ คน

